

KATHERINE CENTER

SOȚUL , PIERDUT

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Capitolul 1

Soțul meu murise de trei ani când am încercat să iau legătura cu el.

La acel moment, casa noastră era de mult vândută, costumele lui, donate, iar verigheta lui, depusă într-o casetă de valori. Tot ce păstrasem era o cutie de pantofi cu mărunțișuri: un nasture de cămașă, o listă veche de cumpărături, permisul lui de conducere, cheile de la mașină, o mângăleală pe un post-it. Atât am insistat să păstrez de la Danny: o cutie cu vechituri.

Asta și, firește, copiii.

Încetul cu încetul, am lăsat în urmă vechea noastră viață – deși se poate spune că m-a lăsat ea mai întâi –, iar acum mă aflam în ultimele etape ale unui nou început. Pentru mica mea familie întoarsă pe dos, asta însemna să părăsim orașul. Așa că, într-o dimineață călduroasă de Anul Nou, tipic texană, parcurgeam o bandă de asfalt spre zona rurală, verificând pentru a nu știu câta oară indicațiile, în timp ce copiii se împungeau cu baghete magice pe bancheta dubiței noastre.

– Hei! am spus, surprinzându-le privirea în oglinda retrovizoare. Acelea sunt doar pentru vrăji, și nu pentru împuns sau alte cele.

Era cam a zecea oară când amenințam că le confisc baghetele. Greșeală de educație, știu. Ar fi trebuit să li le iau de tot acum zece ieșiri de pe autostradă. Dar nu voiam să trec prin drama despre care știam că va urma. Ci doar ca amenințarea să fie suficientă.

Ne apropiam de centrul orașului Atwater, Texas. Era la două ore de condus de Houston, la marginea unei zone deluroase, pe care nu o vizitasem niciodată sau la care nici măcar nu mă gândisem vreodată. Viteza limită scădea pe măsură ce ne apropiam, iar câmpurile care ne înconjuraseră de când părăsiserăm autostrada făceau acum loc magazinașelor cât hambarele, motelurilor din bolțari și fast-foodurilor. Am cuprins cu privirea totul, pentru a-mi calcula următorul pas: trebuia să înconjur tribunalul, apoi să fac dreapta pe FM 2237, cunoscut de localnici, se pare, drept Drumul Copacului Frânt.

Le tot spuneam copiilor, cu o voce care până și mie-mi suna fals, că începeam „o aventură”. Deși adevărul era că mutarea în Atwater nu însemna atât un început, cât un sfârșit. În anul de după moartea soțului meu întâmpinasem multe greutăți – aflasem, de exemplu, că ne cheltuiseră economiile și că-și încasase asigurarea de viață –, dar cel mai dificil mi se părea că trebuia să mă mut cu mama.

De atunci, locuiserăm în apartamentul ei timp de doi ani plini de atitudine pasiv-agresivă, îndurând critici despre felul în care îmi creșteam copiii, despre siluetă, riduri, doliu, tunsoare și *joie de vivre*¹, care nu păreau să se sfârșească, asta până când, pe neașteptate, am primit o scrisoare de la sora sărită de pe fix a mamei, care-mi oferea o slujbă și o locuință. La ferma ei de capre din Atwater, undeva la sud-est de San Antonio.

Acum, la mai puțin de o săptămână, schimbam o nebunie cu alta, sperând din toată inima că avea să fie o îmbunătățire.

Drumul de dimineață de la Houston nu era doar asfaltul dintre două orașe, ci o schimbare de la vechea noastră viață la una nouă. Toată dimineața, importanța acestui fapt mă făcuse să simt o palpitație în piept; stăteam

¹ În franceză: „bucuria de a trăi” (n. red.).

dreaptă în scaun, ținând volanul strâns cu ambele mâini, atentă ca la școala de șoferi.

În fine, pe cât de *atentă* poți fi atunci când doi copii se lovesc cu baghete magice pe bancheta din spate. Chiar când drumul ne-a dus la un stop din piața orașului, iar eu mi-am tras răsuflarea în fața tribunalului care se ridica dinaintea noastră ca un castel Disney, fiul meu și-a altoit din nou sora în cap cu bagheta și, când aceasta a țipat, am călcat frâna și m-am întors spre ei.

– Terminați! am spus, aruncându-le o privire severă. Data viitoare vă arunc baghetele pe geam.

Ei și-au plecat puțin capetele și au rămas tăcuți.

– Ați priceput? am întrebat, la care amândoi au încuviințat din cap.

Chiar când mă răsuceam, am auzit un tip de pe trotuar strigând:

– Hei, ai grijă!

Am aruncat o privire, dar nu cu mine vorbea. Ci cu cineva de pe trecerea de pietoni din fața noastră – și chiar atunci mi-am dat seama că nu oprișem mașina complet. Când mă întorsesem în scaun, ridicasem ușor piciorul de pe pedala de frână, așa că avansam încetișor.

Am frânat la timp, lângă o fată care se afla pe trecerea de pietoni, chiar în fața mașinii. Își întorsese și ea capul la strigăt și își întinsese brațele spre capotă, de parcă ar fi putut-o proteja, chiar când ne-am oprit brusc, în scrâșnet de cauciucuri, la mai puțin de cinci centimetri de genunchii ei. A privit direct prin parbriz și ne-am uitat una la alta mai lung decât o făcusem vreodată cu altcineva.

Am tras frâna de mână și, înainte să apuc să ies din mașină, bărbatul care strigase a apărut pe trecere și a apucat-o pe fată de umeri. Chipul ei uluit și un tip cu păr alb și un tatuaj cu sirenă pe antebraț – asta e tot ce am văzut în

timp ce am sărit de pe scaunul șoferului și m-am apropiat de ei.

Tipul tatuat țipa.

– Dumnezeule, Sunshine! Uită-te pe unde mergi!

Ea i-a făcut semn din mână:

– Sunt bine. Sunt teafără.

Apoi, el s-a întors spre mine:

– Era s-o omori!

Mie mi se tăiase răsuflarea.

– Îmi pare rău! Credeam că frâna e pornită! Copiii mei se certau, iar eu sunt trează de la cinci dimineața!

– Călcată de o dubiță, a zis fata aceea, Sunshine, parcă citind un titlu de ziar. Nu așa aș vrea să mor.

– Nu, firește că nu, am zis eu.

– Poate de camioneta cu înghețată, a ridicat ea din umeri, de parcă sugestia era mai puțin ciudată. Sau ucisă de un jet ski, a zis privind dungile de pe asfalt. Sau într-un accident cu parapanta.

Copiii reveniseră la ale lor, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Simțeam că baghetele se puseseră iar în mișcare și auzeam țipete. Se făcuse coadă de mașini în spatele meu. Eram pe cale să mă scuz și să plec, când ea a pocnit din degete, s-a uitat în ochii mei și a arătat spre mine:

– Rechini ucigași!

Mi se părea straniu să facem o ședință pe tema cauzei decesului ei, dar mi se părea nepoliticos să o refuz. Așa că m-am prefăcut, am dat din cap și-am zis:

– Mult mai bine decât o dubiță.

Dar și-a dat seama că mă prefac. A lăsat mâna jos și și-a vârât-o în buzunar.

– Îmi pare atât de rău, am repetat eu.

– Nu-ți face griji, a răspuns ea.

Atunci mi-am dat seama că individul tatuat încă mă privea.

– Ești cine cred eu că ești? a întrebat.

– Păi, cine crezi că sunt?

– Ești cumva nepoata lui Jeannie?

Mi s-a părut ciudat că știa asta. Nu auzisem pe nimeni spunându-i vreodată mătușii mele „Jeannie”, și în niciun caz cu atâta afecțiune. Dar avea dreptate.

– Da, am zis. Eu sunt.

Apoi a făcut un lucru cu adevărat ciudat. A pășit spre mine și m-a îmbrățișat. Strâns. O îmbrățișare coplesitoare, în stil texan.

– Bine ai venit în Atwater, a spus el, dându-mi drumul.

Nu eram sigură ce să spun. Sunshine dădea să plece. Eram de prea multă vreme în drum.

Chiar atunci, șoferul camionetei din spatele nostru s-a plictisit să aștepte și a claxonat. Zgomotul ne-a speriat pe toți, iar Sunshine a părut să se dezmeticească. S-a întors și a părut să mă vadă pentru prima dată – aproape recunoscându-mă, asta a fost impresia mea. A făcut un pas spre mine, mi-a luat mâna într-a ei pentru o clipă și m-a privit atentă.

– Soțul pe care l-ai pierdut, a zis ea, din senin. Pot să-l găsesc pentru tine.

Soțul pe care l-am pierdut.

În ziua în care l-am pierdut, ne certaserăm.

Visasem că mă înșela cu (nu glumesc!) o trapezistă de la circ. Se făcea că îi surprindeam când își bea cafeaua la Starbucks. El purta cămașa mea favorită, de un albastru

ca gheața, iar ea, un costum mulat, cu paiete și un decolteu amețitor. Inutil să spun că era mai frumoasă decât mine. Mai agilă. Mult mai sclipitoare.

Danny n-a înțeles ideea.

– A fost un vis, repeta el. Nu e real.

– A fost real pentru mine, i-am replicat.

Se pregătea să meargă la serviciu. Cu un prosop în jurul mijlocului, se bărbiera deasupra chiuvetei. Fiică-mea, Abby, care avea patru ani pe atunci, încă dormea, la fel și fratele ei mai mic, Theodore, zis Tank. Le auzeam respirațiile distincte pe aparatele de monitorizare.

La început, lui Danny i se păruse un vis amuzant.

– De unde știi că aveam o aventură? m-a întrebat. Poate că voiam doar lecții de acrobație la trapez.

Pe sub halat, încă purtam neglijoul de dantelă pe care-l îmbrăcasem cu o seară înainte, sperând să funcționeze ca pretext pentru o seară romantică. Adormisem în el, înainte să ajungă Danny acasă. În apărarea lui, recunosc că era doar 20.30.

– Crede-mă, am zis. Voi ai mai mult decât lecții de acrobație.

– N-ai de unde știi.

– Ba știu, am zis, fiindcă eram acolo.

Danny s-a uitat la mine în oglindă.

– Asta mi se pare esențial. Eu nu eram.

Avea dreptate. Am ridicat din umeri.

– M-a zguduit să te văd așa, bine?

Danny a inspirat adânc.

– Te rog să-mi spui că nu ești supărată pe mine pentru că ți-ai imaginat ceva, în timp ce eu dormeam dus lângă tine.

– Știu că pare o nebunie..., am început.

– Nu doar că pare, vocea înăsprindu-i-se. *Este o nebunie.*

Am coborât privirea.

– Și dacă aveam eu vreun vis stupid despre tine? a continuat. Dacă mă trezeam într-o dimineață fierbând de furie pentru că am visat că ne-ai dat foc la casă? Că ai stricat mașina? Că ai cumpărat un tigru pe post de animal de companie? Și apoi mi-ar fi fost ciudă pe tine toată ziua?

– Ai dreptate, am zis.

Nu era prima dată când aveam asemenea vise despre Danny. De fapt, noi elaboraserăm o întreagă teorie despre faptul că mama mea neglijentă, care plecase cândva cu dubița cu care ne mutam, fără să-și dea seama că mă lăsase în urmă, era cea care îmi provocase teama de abandon. Dar nu părea să schimbe prea multe în practică. Mă tot așteptam să mă părăsească. Nimic din ce făcea el, inclusiv faptul că *nu* mă părăsea în fiecare zi, de opt ani, nu mă putea convinge de contrariu.

Asta îl supăra. De la o vreme, îl supăra rău. Era un tip de treabă și se săturase să îl tratez ca pe un ticălos.

Problema, într-un anume fel – și discutaserăm și despre asta –, era tocmai că *era* de treabă. Era tipul la care visasem mereu. Amuzant, afectuos. Spăla vasele. Când primești însă exact ce-ți dorești, începi să te îngrijorezi că vei pierde acel lucru. Și, cu cât încerci să înăbuși teama, cu atât mai surprinzător se întoarce la tine. Teamă de hoți, de exemplu. De catastrofe naturale. De trapeziste.

Viața mea înainte de Danny, sau poate doar mama, mă învățase să mă aștept la ce era mai rău. Și totuși, ce era mai rău nu părea să se întâmple. Așa că, de vreo patru ori pe an, mă supăram pe Danny din motive inventate.

În apărarea mea, visele pot părea extrem de reale.

– Dar, am început iar, ajungând astfel la miezul problemei, ești încă îndrăgostit. De mine. Nu?

Era o întrebare stupidă, vulnerabilă, pe care mă simțeam ridicolă punând-o. Una care avea o marjă mică de răspunsuri corecte posibile. Când a strâns din ochi, iritat, am știut că a înțeles greșit.

S-a întors spre mine.

– Asta de unde ai mai scos-o?

Nu aș fi putut răspunde nici să fi încercat. Poate era din cauză că muncea 12 ore pe zi de peste un an. Sau că părea mereu să se grăbească undeva. Sau că viața lui era compusă 90% din chestii de adulți, iar a mea, din 90% chestii de copii, și nu mai știam unde ne intersectam.

Nu credeam cu adevărat că avea o aventură. Dar mi-ar fi prins bine să mă liniștească. N-aș fi refuzat.

Atunci s-a trezit Abby și i-am auzit strigătul, amplificat de aparat: „E dimineață? Hei! E dimineață?”. Asta l-a trezit și pe fratele ei, lucru care a pornit mecanismul rutinei din zori – eu și copiii am coborât scările să mâncăm terci de ovăz și banane, iar Danny a trecut pe lângă noi, în costum, oprindu-se cât să sărute trei frunți în drum spre mașină. Sincer, când a ieșit pe ușă, nu știam dacă încă eram sau nu certați. Până la prânz, îi lăsasem deja câteva mesaje vocale în care-mi ceream scuze și îl întrebam dacă eram în regulă.

– Vreau doar să știu, am spus, prefăcându-mă voioasă.

Am fost la Gymboree², am făcut salată de fructe, macaroane cu brânză pentru prânz, am lăsat-o pe Abby la tabăra de artă și l-am adormit pe Tank de după-amiază, înainte să primesc un răspuns.

După-amiază târziu, a sosit și un mesaj de la Danny: „Suntem bn. Ne vdm la cină.”

Dar nu ne-am văzut la cină.

² Firmă americană specializată în vestimentație pentru copii (n. red.).

În seara aceea, când Danny a intrat pe un drum aglomerat după ce o luase pe Abby, o camionetă s-a izbit în jeepul lui. Impactul a fost atât de puternic, încât a făcut zob partea lui de mașină, înainte să fi apucat să-și pună centura. Și i-a făcut zob și femurul lui Abby, încât încă mergea șchiopătând ușor. Danny și-a pierdut cunoștința în drum spre spital și acel mesaj s-a dovedit ultima noastră conversație. Un mesaj la care am decis, într-o clipă pe care o voi regreta mereu, să nu răspund.

Acum, trecuseră trei ani. Trei ani imposibili. Și eram bine. De fapt, reușisem cumva să merg mai departe, așa cum spunea toată lumea că ar fi trebuit.

Dar nu e tocmai așa. Nu prea mersesem mai departe, ci fusesem târâtă. Tot ce făceam era să rămân conectată la lume – mai degrabă din lipsa altor opțiuni – și să o las să mă tragă după ea.

Trei ani înseamnă multă vreme. În trei ani, copiii noștri crescuseră de la doi și patru ani la cinci și șapte. Tank se transformase dintr-un țănc cu obrajii cât găluștele într-un *băiat* înalt și slab. Abby pierduse patru dinți de lapte pe care se muncise să îi crească, începuse să citească și cărți cu capitole și avea părul șaten până la talie. Nu mai zic de eforturile depuse ca să-și vindece piciorul rănit. Accidentul și urmările sale deveniseră parte din trecut și niciunul nu-și amintea de tatăl lor mai mult decât ca fotografie, sau poate ca senzație. Adevărul este că nici eu nu mi-l mai aminteam așa ca altădată.

Durerea intensă s-a transformat într-o durere surdă, despre care mi-am imaginat multă vreme că ar fi o reacție la pierdere. În ultimele luni, însă, am ajuns să bănuiesc că durerea nu era cauzată atât de pierdere, cât de localizare. A mea, mai precis. De proximitatea de mama. Avea ea calități, dar era și tare dificilă.

Să ne mutăm cu ea mi se păruse rezonabil după ce pierduserăm casa. De fapt, atunci păruse singura opțiune. Se dovedise că Danny făcuse niște investiții proaste fără știrea mea și apoi, tot fără știrea mea, folosisse economiile noastre și asigurarea lui de viață ca să le acopere. Ar fi fost în regulă dacă trăia, pentru că se pricepea să facă bani și avea un plan, după cum arătau documentele lui. Dar el a murit. Iar eu am rămas cu o casă pe care nu o puteam plăti, plină de lucruri pe care nu le puteam păstra.

Așa că, într-un an, vândusem totul, bucată cu bucată, și îmi luasem o slujbă de funcționară la bancă, tot ce-mi putea oferi licența în matematică, după ani de zile în care fusesem casnică. Transferasem și copiii de la școlile cu pretenții și mă mutasem pe canapeaua extensibilă din apartamentul mamei, pentru ca ei să poată împărți dormitorul pentru musafiri.

Supraviețuiam fiecărei zile concentrându-mă asupra detaliilor: pachete cu gustări, învoiri, liste de cumpărături, facturi. N-aveam deloc interes în imaginea de ansamblu. Țineam capul în pământ și ochii ațintiți la doar ce se afla dinaintea mea. Orice altceva îmi dădea ameteți. Trăiam, deși n-aș fi putut spune că aveam o „viață”.

În noaptea în care a sosit scrisoarea mătușii Jean, acasă la mama, ea încerca să mă convingă să-mi fac suvițe. Trecuseră patru zile de la Crăciun, dar ea deja despodobise bradul artificial și strânsese ghirlandele.

– Ți-ar mai înveseli puțin fața, spunea. O fată n-ar trebui să pară de vârstă mijlocie la 33 de ani.

Nu i-am răspuns.

– Sau ai putea să te faci iar blondă, așa când erai mică, m-a privit ea cu simpatie. Detest să te văd atât de stearsă.